

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας - Αριθμός Δεκαπέντε

Jeff Pippenger
2025-12-21

Αριθμός Δεκαπέντε

Υποστηρίζω ότι είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τη σύνδεση του συμβόλου των τεσσάρων γενεών με το μήνυμα της όψιμης βροχής, ώστε να έχουμε την καλύτερη ελπίδα να αναγνωρίσουμε τη σημασία των τεσσάρων πρώτων εδαφίων του πρώτου κεφαλαίου του Ιωήλ. Ο Ιωήλ άδει το άσμα του αμπελώνος, αλλά η εναρκτήρια στροφή του είναι η προφητική συσχέτιση της διαθήκης με τέσσερις γενεές.

Και είπε προς τον Άβραμ· Γνώριζε με βεβαιότητα ότι το σπέρμα σου θα είναι πάροικος σε γη που δεν θα είναι δική τους, και θα τους δουλεύσει· και εκείνοι θα τους καταθλίψουν τετρακόσια έτη. Και επίσης το έθνος, το οποίο θα υπηρετήσουν, εγώ θα το κρίνω· και έπειτα θα εξέλθουν με μεγάλη περιουσία. Και εσύ θα απέλθεις προς τους πατέρες σου εν ειρήνη· θα ταφείς σε καλό γήρας. Αλλά κατά την τετάρτη γενεά θα επανέλθουν εδώ· διότι η ανομία των Αμορραίων δεν έχει ακόμη συμπληρωθεί. Γένεσις 15:13–16.

Αυτό το χωρίο είναι η προφητεία που εκπληρώθηκε μέσω της ζωής του Μωυσή. Όταν το βιβλίο του Ιωήλ αρχίζει το άσμα του αμπελώνος κάνοντας αναφορά σε τέσσερις γενεές κλιμακούμενης καταστροφής, εναρμονίζει το βιβλίο του Ιωήλ με την προφητική τέταρτη και τελική γενεά. Εκείνη η γενεά είναι η «εκλεκτή γενεά» του Πέτρου, η οποία εκλήθη εκ του σκότους εις το «θαυμαστόν αυτού φως». Αντιπαραβάλλονται προς το αντίστοιχο γενεαλογικό τους αντίθετο, το οποίο παριστάνεται ως γενεά εχιδνών. Εκείνη η τέταρτη και τελική γενεά παριστάνεται από τον Ιωάννη, ο οποίος είναι σύμβολο των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι «είναι κεκλημένοι, και εκλεκτοί, και πιστοί».

Κληθέντες στο 9/11, εκλεγμένοι κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου και πιστοί κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής, καθώς οι Λευίτες υπήρξαν πιστοί στις αποστασίες του χρυσού μόσχου του Ααρών και του Ιεροβοάμ. Οι ψυχές που καθαρίζονται ως άργυρος στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία είναι Λευίτες, οι οποίοι εκλέγονται κατά το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, διότι η σφράγιση επιτελείται με, και διά, εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος.

Στο προηγούμενο άρθρο αναδείξαμε γραμμές από την ιστορία του Μωυσή, τον οποίο η Αδελφή White προσδιορίζει ως το άλφα της βιβλικής προφητείας, ο οποίος συνδέεται προφητικά με τον Χριστό ως το ωμέγα της βιβλικής προφητείας. Ο Μωυσής είναι ο θεμέλιος λίθος και ο Χριστός είναι ο ακρογωνιαίος λίθος. Και οι δύο είναι σύμβολα απελευθέρωσης από την αμαρτία, όπως παριστάνεται από την απελευθέρωση από την Αίγυπτο με τον Μωυσή. Όμως όλες οι εκδηλώσεις της δυνάμεως του Θεού που έλαβαν χώρα δια χειρός Μωυσέως, ξεπεράστηκαν κατά πολύ όταν ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη με πολλούς για μία εβδομάδα. Ο Μωυσής είναι το άλφα και ο

Χριστός είναι το ωμέγα, και το ωμέγα είναι ο αριθμός «22» και το άλφα είναι ο αριθμός «1».

Ασχολούμενοι με τον Μωυσή, διαπιστώνουμε ότι η λύτρωση η οποία διαπερνά την προφητική του μαρτυρία τοποθετείται μέσα στο ύδωρ. Η διάσωσή του από τα ύδατα του Νείλου κατά τη γέννησή του προεικόνιζε τον Νώε μέσα στην κιβωτό. Το βάπτισμα στην Ερυθρά Θάλασσα αντιστοιχεί προς τον Νώε και τους οκτώ μέσα στην κιβωτό, πράγμα το οποίο, με τη σειρά του, αντιστοιχεί προς το βάπτισμα του Ιησού του Ναυή στον ποταμό Ιορδάνη, το οποίο επαναλήφθηκε από τον Χριστό στο ίδιο ακριβώς σημείο. Η μαρτυρία του Μωυσή αρχίζει με λύτρωση στον ποταμό Νείλο και τελειώνει στις όχθες του ποταμού Ιορδάνη. Το βάπτισμα του Χριστού ήταν το χρίσμα Του για να μαρτυρήσει επί τριάμισι έτη, οδηγώντας στον θάνατό Του, ο οποίος παριστάνετο στην αρχή κατά το βάπτισμά Του. Κατά την ανάστασή Του υπήρξαν ολίγες σταγόνες έως την πλήρη έκχυση κατά την Πεντηκοστή.

Η διαθηκική υπόσχεση του Θεού προς την ανθρωπότητα αρχίζει με τον Νώε, και η διαθηκική Του υπόσχεση προς έναν εκλεκτό λαό μέσω του Αβραάμ εκπληρώθηκε με τον Μωυσή. Ο Μωυσής, το άλφα, προεικόνιζε τον Ιησού, το ωμέγα, ο οποίος επρόκειτο να έλθει και να βεβαιώσει τη διαθήκη με «πολλούς», όχι μόνον με έναν εκλεκτό λαό. Ως τύπος του Χριστού, η γέννηση του Μωυσή εναρμονίζεται με τη διαθήκη που δόθηκε στον Νώε, με το ουράνιο τόξο ως σημείο για όλους τους ανθρώπους. Ο Μωυσής εναρμονίζεται επίσης με τη διαθήκη που δόθηκε σε έναν εκλεκτό λαό, με την περιτομή ως σημείο για τον εκλεκτό λαό. Το διαθηκικό έργο του Μωυσή ήταν με «πολλούς», όχι απλώς με έναν εκλεκτό λαό. Εάν δεν συνέβαινε αυτό, δεν θα μαστίζονταν διαρκώς από το σύμμεικτο πλήθος.

Στο μέσον όλων των διαφόρων «υδάτων λυτρώσεως» που παριστάνονται καθ' όλη τη ζωή του Μωυσή, το βάπτισμα στη Βηθαβαρά, στον ποταμό Ιορδάνη, συνδέει την αρχή της διαθηκικής ιστορίας του αρχαίου Ισραήλ στη Γη της Επαγγελίας με το τέλος της ιστορίας του, κατά την εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη με πολλούς. Το βάπτισμα του Χριστού αντιστοιχεί προς το βάπτισμα του αρχαίου Ισραήλ, και αμφοτέρως οι ιστορίες μαρτυρούν περί της αναστάσεώς Του, όταν ανέπνευσε ολίγες σταγόνες βροχής, πριν από τις άφθονες βροχές κατά την Πεντηκοστή, πενήντα ημέρες αργότερα. Ολόκληρη η γραμμή του άλφα και του ωμέγα, από τον Μωυσή έως τον Χριστό, απεικονίζεται μέσα στα ύδατα λυτρώσεως.

«Διδάσκοντας αυτούς τους μαθητές, ο Ιησούς έδειξε τη σπουδαιότητα της Παλαιάς Διαθήκης ως μαρτυρίας για την αποστολή Του. Πολλοί ομολογούντες Χριστιανοί σήμερα απορρίπτουν την Παλαιά Διαθήκη, ισχυριζόμενοι ότι δεν έχει πλέον καμία χρησιμότητα. Αλλά αυτή δεν είναι η διδασκαλία του Χριστού. Τόσο μεγάλη αξία της απέδιδε, ώστε κάποτε είπε: “Εάν δεν ακούουν τον Μωυσή και τους προφήτες, ούτε κι αν κάποιος αναστηθεί εκ νεκρών θα πεισθούν.” Λουκάς 16:31.»

«Είναι η φωνή του Χριστού που ομιλεί διά των πατριαρχών και των προφητών, από τις ημέρες του Αδάμ έως και τις καταληκτικές σκηνές του χρόνου. Ο Σωτήρας αποκαλύπτεται στην Παλαιά Διαθήκη εξίσου καθαρά όσο και στην Καινή. Είναι το φως που προέρχεται από το προφητικό παρελθόν εκείνο που αναδεικνύει με σαφήνεια και ωραιότητα τη ζωή του Χριστού και τις διδασκαλίες της Καινής Διαθήκης. Τα θαύματα του Χριστού αποτελούν απόδειξη της θεότητός Του· αλλά ισχυρότερη απόδειξη ότι Αυτός είναι ο Λυτρωτής του κόσμου βρίσκεται

στη σύγκριση των προφητειών της Παλαιάς Διαθήκης με την ιστορία της Καινής». Ο Πόθος των Αιώνων, 799.

Στα άρθρα που πραγματεύονται το βιβλίο του Ιωήλ, «συγκρίναμε τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης με την ιστορία της Καινής», καθώς και με την ιστορία του σύγχρονου πνευματικού Ισραήλ. Είτε πρόκειται για την Παλαιά ή την Καινή Διαθήκη είτε για την ιστορία των τριών αγγέλων που άρχισε το 1798, όλες αυτές οι γραμμές παρουσιάζονται ως «η φωνή του Χριστού». Η γραπτή μαρτυρία της Βίβλου και του Πνεύματος της Προφητείας είναι η φωνή του Χριστού, και η φωνή του Χριστού είναι η φωνή Εκείνου ο οποίος είναι ο Λόγος του Θεού.

Η «φωνή» του Λόγου του Θεού είναι το μήνυμα του Θεού, όπως αυτό παρουσιάζεται στον γραπτό Του Λόγο. Το μήνυμά Του κατά τις έσχατες ημέρες είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής, το οποίο περιλαμβάνει μια πρώιμη βροχή, ακολουθούμενη από πρώιμη και όψιμη βροχή, σύμφωνα με τον Ιωήλ.

Ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής αντιπροσωπεύει τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες που επιστρέφουν στις αρχαίες οδούς, διότι ακούει μία «φωνή» πίσω του. Η «φωνή» που είναι πίσω του είναι η φωνή του Χριστού «από των ημερών του Αδάμ» και εξής.

Και έστράφην διά να ἴδω τὴν φωνὴν ἣτις ἐλάλει μετ' ἐμοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἐστράφην, εἶδον ἑπτὰ χρυσᾶ λυχνίας. Αποκάλυψις 1:12.

Το εδάφιο αυτό σηματοδοτεί μια τομή στο πρώτο κεφάλαιο, διότι έως το προηγούμενο εδάφιο ο Ιωάννης βρισκόταν στη νήσο που καλείται Πάτμος, αλλά στο δωδέκατο εδάφιο στρέφεται, και από εκεί και έπειτα ο Ιωάννης βρίσκεται στο Επουράνιο Αγιαστήριο. Όταν στρέφεται, το πράττει αυτό, διότι στο δέκατο εδάφιο είχε ακούσει μια φωνή πίσω του.

Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἤκουσα ὀπίσω μου φωνὴν μεγάλην ὡς σάλπιγγος, λεγούσης· Ἐγὼ εἰμι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠ, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος· καὶ, Ὁ βλέπεις, γράψον εἰς βιβλίον, καὶ πέμψον αὐτὸ εἰς τὰς ἑπτὰ ἐκκλησίας τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ· εἰς Ἔφεσον, καὶ εἰς Σμύρναν, καὶ εἰς Πέργαμον, καὶ εἰς Θυάτειρα, καὶ εἰς Σάρδεις, καὶ εἰς Φιλαδέλφειαν, καὶ εἰς Λαοδίκειαν. Αποκάλυψις 1:10, 11.

Ο Ιωάννης αντιπροσωπεύει εκείνους που ακούν τη φωνή του Χριστού πίσω τους. Ακούει το κηρυκτικό μήνυμα της σάλπιγγας του Ιερεμία να επιστρέψουν στις αρχαίες οδούς, στις οδούς στις οποίες οι ασεβείς αρνήθηκαν να περπατήσουν, καθώς και την προειδοποιητική σάλπιγγα που αρνούνται να ακούσουν. Ο Ιωάννης άκουσε, και η φωνή πίσω του προσδιόρισε τον εαυτό της ως το Άλφα και το Ωμέγα—Εκείνον που φανερώνει τη νέα οδό, μαζί με την παλαιά οδό.

Και εν μέσω των επτά λυχνιών κάποιον όμοιον με Υιόν ανθρώπου, ενδεδυμένον ποδήρη χιτώνα και περιεζωσμένον περί το στήθος με χρυσή ζώνη. Η δε κεφαλή αυτού και αι τρίχες ήσαν λευκαί ως έριον, λευκαί ως χιών· και οι οφθαλμοί αυτού ως φλοξ πυρός· και οι πόδες αυτού όμοιοι με χαλκολίβανον, ως πεπυρωμένοι εν καμίνω· και η φωνή αυτού ως φωνή υδάτων πολλών. Και είχε εν τη δεξιά αυτού χειρί επτά αστέρας· και εκ του στόματος αυτού εξήρχετο ρομφαία δίστομος οξεία· και η όψις αυτού ήτο ως ο ήλιος φαίνει εν τη δυνάμει αυτού. Αποκάλυψις 1:13–16.

Στο δωδέκατο εδάφιο ο Ιωάννης στρέφεται και βλέπει ένα όραμα του Χριστού, το οποίο η αδελφή White συσχετίζει με το όραμα του Χριστού που είχε ο Δανιήλ, δηλαδή με το όραμα που είχαν ο Ησαΐας, ο Ιερεμίας, ο Ιεζεκιήλ και ο Παύλος.

«Με ειλικρινή πόθο προσβλέπω στον καιρό κατά τον οποίο τα γεγονότα της ημέρας της Πεντηκοστής θα επαναληφθούν με ακόμη μεγαλύτερη δύναμη απ' ό,τι τότε. Ο Ιωάννης λέγει: “Εΐδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ.” Τότε, ὡπως κατὰ την εποχή της Πεντηκοστής, ο λαός θα ακούσει την αλήθεια να του κηρύττεται, ο καθένας στη δική του γλώσσα.»

«Ο Θεός μπορεί να εμφυσήσει νέα ζωή σε κάθε ψυχή που επιθυμεί ειλικρινώς να Τον υπηρετεί [ο Αδάμ και η κοιλιάδα των οστών του Ιεζεκιήλ], και μπορεί να αγγίξει τα χείλη με ζωντανό άνθρακα από το θυσιαστήριο [Ησαΐας], και να τα καταστήσει εύλωττα στην αίνεσή Του. Χιλιάδες φωνές θα εμποτισθούν με τη δύναμη να διακηρύξουν τις θαυμαστές αλήθειες του Λόγου του Θεού. Η τραυλίζουσα γλώσσα θα λυθεί [η άλλη γλώσσα του Ησαΐα], και οι δειλοί θα ενδυναμωθούν ώστε να δώσουν θαρραλέα μαρτυρία υπέρ της αλήθειας. Είθε ο Κύριος να βοηθήσει τον λαό Του να καθαρίσει τον ναό της ψυχής από κάθε μίasma [οι Λευίτες του Μαλαχία], και να διατηρεί τόσο στενή σύνδεση με Αυτόν, ώστε να γίνει μέτοχος της όψιμης βροχής όταν αυτή θα εκχυθεί». Review and Herald, 20 Ιουλίου 1886.

Το όραμα που εξετάζουμε περιλαμβάνει την περιγραφή της φωνής του Χριστού. Όταν ο Ιωάννης στρέφεται και ακούει τη φωνή του Χριστού, είναι ως ήχος «υδάτων πολλών». Όταν η φωνή του Χριστού ομιλεί για τη διαθήκη Του με ανθρώπους ή με εκλεκτό λαό, συνδέεται με ύδατα πολλά. Το μήνυμα του Δανιήλ επτά έως εννέα αποσφραγίστηκε το 1798, και έπειτα, το 1989, αποσφραγίστηκε το μήνυμα του Δανιήλ δέκα έως δώδεκα. Το 1798 συνδέεται με τη φωνή του ποταμού Ουλαί και το 1989 είναι η φωνή του ποταμού Χιδδέκελ.

«Το φως που έλαβε ο Δανιήλ από τον Θεό δόθηκε ιδιαίτερα για αυτές τις έσχατες ημέρες. Τα οράματα που είδε στις όχθες του Ουλαί και του Χιδδεκέλ, των μεγάλων ποταμών της Σεναάρ, βρίσκονται τώρα σε πορεία εκπληρώσεως, και όλα τα προειρημένα γεγονότα σύντομα θα λάβουν χώρα.» Testimonies to Ministers, 112.

Ο Ποταμός Ιορδάνης αποτελεί τον συνδετικό κρίκο μεταξύ της ιστορίας της διαθήκης άλφα και της ιστορίας της διαθήκης ωμέγα του αρχαίου Ισραήλ. Η λέξη Ιορδάνης σημαίνει «καταβαίνων» και αντιπροσωπεύει τον Χριστό, «τον μέγα καταβαίνοντα».

Ας είναι εν υμίν το αυτό φρόνημα, το οποίον ήτο και εν Χριστώ Ιησού· όστις, υπάρχων εν μορφή Θεού, δεν εθεώρησε αρπαγήν το να είναι ίσα με τον Θεόν· αλλ' εαυτόν εκένωσε, λαβών δούλου μορφήν, γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους· και ευρεθείς κατὰ το σχήμα ως άνθρωπος, εταπείνωσε εαυτόν, γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού. Φιλιππησίους 2:5–9.

Ο ποταμός Ιορδάνης αντιπροσωπεύει τον Χριστό, «τον μέγαν καταβάτην», και ο Ιορδάνης αποτελεί τη σύνδεση μεταξύ της άλφα και της ωμέγα ιστορίας του εκλεκτού λαού του Θεού, στον οποίο εδόθη αμπελών προς διατήρησιν. Τα ύδατα της λυτρώσεως του Μωυσέως αντιπροσωπεύουν τη φωνή του Χριστού, η οποία δύναται να ακουσθεί, εάν μόνον μία ψυχή στραφεί, διά να ακούσει

«τη φωνήν ὀπίσθεν της», και η φωνή την οποία τότε θα ακούσει είναι—η φωνή πολλών υδάτων. Από τον κατακλυσμό του Νώε έως την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ., ύδατα λυτρώσεως προβάλλονται ως οδοδείκτα για τον λαό της διαθήκης του Θεού. Οι οδοδείκτα αυτοί αντιπροσωπεύουν την εσωτερική ιστορία του τελικού λαού της διαθήκης του Θεού, των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το ύδωρ που τροφοδοτεί τον ποταμό Ιορδάνη προέρχεται από τη δρόσο και τη χιόνα που συσσωρεύονται στα ὄρη του Αερμών, τα οποία σχηματίζουν τας πηγὰς του Ιορδάνου.

Ἰδὴ τῶν ἀναβαθμῶν. Τοῦ Δαβίδ. Ἴδου πόσον καλὸν καὶ πόσον τερπνὸν εἶναι τὸ κατοικεῖν τοὺς ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν ἐνότητι! Εἶναι ὡς τὸ πολῦτιμον μύρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὸν πάγωνα, τὸν πάγωνα τοῦ Ἀαρών, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὸ κρᾶσπεδον τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ· ὡς ἡ δρόσος τοῦ Ἑρμών, καὶ ὡς ἡ δρόσος ἡ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ ὄρη τῆς Σιών· διότι ἐκεῖ προσέταξε ὁ Κύριος τὴν εὐλογίαν, ζῶν ἐἰς τὸν αἰῶνα. Ψαλμοὶ 133:1–3.

Τα ὕδατα ἐκεῖνα σχηματίζουν ἐπίσης τὸ σπήλαιο τοῦ Πάνα, μια βαθιά δεξαμενὴ, τοποθετημένη μέσα σε σπήλαιο που βρίσκεται στο Πανεάς του Δανιήλ 11:13–15 και στην Καισάρεια Φιλίππου κατὰ τις ἡμέρες τοῦ Πέτρου. Οι πηγές του Ιορδάνου ποταμοῦ σχηματίζουν ἐπίσης τὴ σατανικὴ δεξαμενὴ τοῦ σπηλαίου τοῦ Πάνα. Η φωνὴ πολλῶν υδάτων υποδεικνύει ὅτι ἡ μεγάλη διαμάχη μεταξύ τοῦ Χριστοῦ και τοῦ Σατανὰ προήλθε ἀπὸ τις υψηλές κορυφές των ὀρέων τοῦ Ερμών.

Και ἐγὼ σου λέγω ἐπίσης ὅτι συ εἶσαι ὁ Πέτρος, και ἐπὶ ταύτης τῆς πέτρας θέλω οἰκοδομήσει τὴν ἐκκλησίαν μου· και πύλαι ἄδου δεν θέλουσιν κατισχύσει αὐτῆς. Ματθαῖος 16:18.

Τὸ ὄνομα «Ερμών» σημαίνει «ἱερός, καθιερωμένος, αφιερωμένος ἢ ξεχωρισμένος» και ἀποτελεῖ σύμβολο τοῦ Ουρανοῦ, τῆς πηγῆς ὅλων των υδάτων και τῆς ἀρχῆς τῆς μεγάλης διαμάχης, ὅπως αὐτὴ παριστάνεται ἀπὸ «τις πύλες τοῦ ἄδου», χαρακτηρισμὸ που ὁ Ἰησοῦς προσάρτησε στο σπήλαιο τοῦ Πανός, ὅταν βρισκόταν στην Καισάρεια Φιλίππου. Μέσα σε ἐκεῖνο τὸ πλαίσιο, τὸ ὄνομα τοῦ Σίμωνος Βαριωνά μεταβλήθηκε σε Πέτρο. Τὸ Σίμων σημαίνει «ἐκεῖνος που ἀκούει» και τὸ Βαριωνά σημαίνει «υἱὸς τῆς περιστεράς». Ὁ Σίμων ἦταν σύμβολο τῆς ψυχῆς που ἀκούσε τὸ μήνυμα τοῦ βαπτίσματος τοῦ Ἰησοῦ, τὸ ὁποῖο παριστανόταν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὑπὸ μορφή περιστεράς. Ὡς ἐκεῖνος που ἀκούσε τὸ μήνυμα τοῦ βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ, ὁ Πέτρος μεταβάλλεται, ἀντιπροσωπεύοντας τοὺς 144.000. Ὁ Πέτρος σφραγίστηκε ἐνὸς βρισκόταν στο Πανεῖο, τὸ ὁποῖο εἶναι τὰ ἐδάφια δεκατρία ἕως δεκαπέντε τοῦ Δανιήλ ἑνδεκα.

Ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Ερμών, ὁ ποταμὸς Ιορδάνης, σύμβολο τοῦ Χριστοῦ —τοῦ μεγάλου καταβάτου— ολοκληρώνει τὴν πορεία του στη Νεκρὰ Θάλασσα. Ἀπὸ τὸν Ουρανό, ὅπου ἔχει τὴν προέλευσή της ἡ δρόσος τῆς ζωῆς, ὁ Χριστὸς κατέβηκε ἕως τὸν θάνατο τοῦ σταυροῦ, τὸν ὁποῖο ἀντιπροσωπεύει ἡ Νεκρὰ Θάλασσα. Η ἀκτογραμμὴ τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης εἶναι ἡ βαθύτερη ἐκτεθειμένη ἐπιφάνεια ξηρὰς ἐπάνω στη γῆ. Ὁ ποταμὸς Ιορδάνης, που κατέρχεται, κατέρχεται ἕως τὴ χαμηλότερη στάθμη υδάτων ἐπάνω στη γῆ, καθὼς ὁ Χριστὸς κατέβηκε ἕως τὸν θάνατό Του ἐπάνω στον σταυρό. Ἀπὸ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς στο ὕδωρ τοῦ θανάτου, ὁ ποταμὸς Ιορδάνης παριστάνει τὴν κάθοδο τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στον σταυρό.

Σημαντικὰ θέματα τῆς βιβλικῆς προφητείας συνδέονται με τὸ ὕδωρ, και ἡ βιβλικὴ προφητεία εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶναι φωνὴ υδάτων πολλῶν. Η πόρνη τῆς Βαβυλώνος κάθεται ἐπὶ

υδάτων πολλών, και τα ύδατα του Ευφράτου ξηραίνονται, για να ετοιμασθεί η οδός των βασιλέων από ανατολών, και οι έμποροι και οι βασιλείς στέκονται από μακρόθεν και θρηνούν, διότι τα πλοία της Θαρσεΐς καταστρέφονται εν μέσω των θαλασσών, και η διαθήκη με τον θάνατο, την οποία εδέχθησαν οι μέθυσοι του Εφραΐμ όταν εκρύβησαν υπό το ψεύδος, ακυρούται από τον υπερχειλίζοντα κατακλυσμό του παπικού νόμου της Κυριακής.

Όταν η αδελφή Γουάιτ αναφέρεται στους «μεγάλους ποταμούς της Σενάάρ», εννοεί τους ποταμούς Τίγρη και Ευφράτη. Τα ύδατα αυτά μπορούν να αναχθούν μέχρι τον Κήπο της Εδέμ, όπου αποτελούν τον τρίτο και τον τέταρτο ποταμό που εξέρχεται από την Εδέμ.

Και το όνομα του τρίτου ποταμού είναι Τίγρις· αυτός είναι που ρέει προς τα ανατολικά της Ασσυρίας. Και ο τέταρτος ποταμός είναι ο Ευφράτης. Γένεσις 2:14.

Ο Χιδδέκελ είναι ο Τίγρης, και βεβαίως ο Ευφράτης ήταν ο Ευφράτης, αν και οι σύγχρονοι ιστορικοί και θεολόγοι διαφωνούν. Επιμένουν ότι ο Ουλάι δεν ήταν μέγας ποταμός, αλλά απλώς ένα τεχνητό υδραγωγείο στην Περσία, όχι στη Σενάάρ. Οι ίδιες αυτές ανθρώπινες αυθεντίες διατείνονται ότι οι μόνοι δύο ποταμοί κάποιας σημασίας που συνδέονται με τη Σενάάρ ήταν ο Τίγρης και ο Ευφράτης, ενώ η προφήτις δηλώνει ότι ο Ουλάι και ο Χιδδέκελ ήταν «οι μεγάλοι ποταμοί της Σενάάρ».

Τα λόγια της προφήτιδος σχετικά με το μήνυμα του ύδατος αντιτίθενται προς τους συγχρόνους ειδικούς, καθώς και οι άρχαιοι ειδικοί άντετάχθησαν στο μήνυμα του Νώε περί του ύδατος. Πληροφορούμεθα ότι οι δύο όράσεις, αι όποιες παρίστανται δια των δύο ποταμών, βρίσκονται εν διαδικασία εκπληρώσεως, και έπομένως, όλα όσα παρίστανται εντός αυτών των δύο όράσεων, αι όποιες εδόθησαν παρά «των δύο μεγάλων ποταμών της Σενάάρ», θα λάβουν σύντομα χώραν. Το μήνυμα το συνδεόμενον με τους ποταμούς εκείνους είναι ή φωνή του Χριστού, διότι ή φωνή Αυτού είναι ως ύδατα πολλά. Ο Τίγρης και ο Ευφράτης αντιπροσωπεύουν ένα μείζον προφητικό θέμα, και ή μαρτυρία των συνδέεται με τη διαθήκη την όποιαν ο Άλφα Μωυσήσ εξέθεσε, και ή όποια είναι ή αυτή διαθήκη την όποιαν ο Ωμέγα Χριστός έπεβεβαίωσε.

Στην προφητεία ο Τίγρης αντιπροσωπεύει την Ασσυρία και ο Ευφράτης είναι η Βαβυλώνα. Υπό αυτή τη σχέση αποτελούν τις δύο δυνάμεις, οι όποιες παριστάνονται ως λέοντες από τον Ιερεμία, που θα οδηγούσαν πρώτα το βόρειο βασίλειο και έπειτα το νότιο βασίλειο σε αιχμαλωσία.

Ο Ισραήλ είναι πρόβατον διασκορπισμένον· λέοντες τον κατεδίωξαν· πρώτον ο βασιλεύς της Ασσυρίας κατέφαγεν αυτόν, και τελευταίως ούτος ο Ναβουχοδονόσορ, βασιλεύς της Βαβυλώνας, συνέτριψε τα οστά αυτού. Ιερεμίας 50:17.

Τόσο η Ασσυρία όσο και η Βαβυλώνα ήσαν βόρειοι εχθροί σε σχέση με καθένα από τα βασίλεια του Ισραήλ, και συνεπώς αποτελούν τύπους του πλαστού βασιλέως του βορρά — της παπικής εξουσίας. Ουσιαστικά, οι ίδιες πολιτικές και θρησκευτικές παραδόσεις ασκήθηκαν από τις δύο δυνάμεις που αναδύθηκαν από το ίδιο πολιτισμικό περιβάλλον, αλλά η πολιτειακή δομή της Ασσυρίας έδινε έμφαση στην κρατική διακυβέρνηση, ενώ η Βαβυλώνα έδινε έμφαση στην εκκλησιαστική διακυβέρνηση, αν και ήσαν πολύ παρόμοιες. Η παγανιστική Ρώμη και η παπική Ρώμη είναι σε ορισμένα επίπεδα ταυτόσημες, αλλά παρ' όλα αυτά, η παγανιστική Ρώμη

αντιπροσωπεύει την κρατική διακυβέρνηση και η παπική Ρώμη την εκκλησιαστική διακυβέρνηση. Η Ασσυρία, σε προφητική σχέση προς τη Βαβυλώνα, ήταν ένα βασίλειο κρατικής διακυβέρνησης, ακολουθούμενο από τη Βαβυλώνα, μια παρόμοια δύναμη που έδινε έμφαση στην εκκλησιαστική διακυβέρνηση. Η Ασσυρία αντιπροσώπευε την παγανιστική Ρώμη και η Βαβυλώνα αντιπροσωπεύει την παπική Ρώμη. Και οι τέσσερις αυτές δυνάμεις καταπάτησαν το αγιαστήριο και τη στρατιά του Θεού. Η Ασσυρία συνδέεται με τον Τίγρη και η Βαβυλώνα με τον Ευφράτη. Αυτό συμφωνεί με την αποξήρανση του Ευφράτη στο βιβλίο της Αποκάλυψης, για να ετοιμασθεί η οδός για τους βασιλείς της ανατολής, όπως προτυπώθηκε από το έργο του Κύρου, ο οποίος εκτροπίασε τον Ευφράτη για να καταβάλει τη Βαβυλώνα. Η Βαβυλώνα είναι ο Ευφράτης· η Ασσυρία είναι ο Τίγρης.

Ο βασιλεύς τοῦ βορρᾶ, κατὰ τὴν προφητείαν, κατακτᾷ τὸν κόσμον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς καὶ ἔπειτα πίπτει, ἀλλὰ ἡ κατάκτησις συχνὰ παριστᾶται ὡς συντριπτικὸς κατακλυσμὸς. Ἡ ἱστορία τοῦ βασιλέως τοῦ βορρᾶ, ὅπως παριστᾶται διὰ τῆς Ἀσσυρίας καὶ τῆς Βαβυλῶνος, συμβολίζεται διὰ ποταμῶν, διότι ἡ ἱστορία διηγεῖται διὰ τῆς φωνῆς ὑδάτων πολλῶν.

Η γη μεταξύ των δύο ποταμών ονομάζεται Μεσοποταμία, που σημαίνει «η γη μεταξύ δύο ποταμών». Οι δύο ποταμοί αντιπροσωπεύουν τη βόρεια δύναμη την οποία ο Θεός χρησιμοποιεί για να παιδεύσει τον αποστάτη λαό Του, διασκορπίζοντάς τον σε αιχμαλωσία. Ένας από τους παραπόταμους κλάδους της φωνῆς ὑδάτων πολλῶν βρίσκεται στο όνομα «Padanaram», το οποίο μνημονεύεται μόνο δέκα φορές στις Γραφές. Η πρώτη μνεία συνδέεται με τη διαθήκη, διότι προσδιορίζει τις ρίζες αίματος της Ρεβέκκας, της συζύγου του Ισαάκ. Το εδάφιο λέγει:

Καὶ ὁ Ἰσαὰκ ἦτο τεσσαράκοντα ἐτῶν ὅτε ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ρεβέκκαν, θυγατέρα τοῦ Βαθουήλ τοῦ Σύρου ἐκ τῆς Παδδαναράμ, ἀδελφὴν τοῦ Λάβαν τοῦ Σύρου.

Το τέλος των σαράντα ετών έχει καταδειχθεί επάνω στις τρεις μαρτυρίες του Μωυσέως ότι οδηγεί στο Κάδης, στο 1863 και στον νόμο της Κυριακής. Ο γάμος του Ισαάκ είναι γάμος διαθήκης, ο οποίος προτυπώνει τον γάμο του Χριστού με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες κατά τον νόμο της Κυριακής, ο οποίος είναι το 1863, το οποίο είναι το Κάδης, το οποίο είναι το τέλος μιας ιστορίας διαθήκης σαράντα ετών. Η Ρεβέκκα ήταν θυγατέρα ενός Σύρου και αδελφή του Λάβαν, του Σύρου, (ο οποίος στην επόμενη γενεά της ιστορίας της διαθήκης παρέβη διαθήκη με τον Ιακώβ, τον υιό του Ισαάκ.)

Ο Βαθουήλ σημαίνει «οἶκος ἐρημώσεως» ή «ἐρημωτής», ὥστε η Ρεβέκκα ήταν θυγάτηρ «τοῦ οἴκου τοῦ ἐρημωτοῦ». Η Συρία σημαίνει ορεινή χώρα και οροπέδιο, και το Φαδαν-αράμ σημαίνει Μεσοποταμία, ή η γη μεταξύ. Η Ρεβέκκα καταγόταν από τη γραμμὴ αίματος των Σύρων, οι οποίοι προήλθαν από τη Μεσοποταμία, την ορεινή χώρα μεταξύ «τοῦ Τίγρεως τῆς Ἀσσυρίας» και «τοῦ Εὐφράτου τῆς Βαβυλῶνος», οι οποίοι αντιπροσωπεύουν τοὺς λέοντες τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος χρησιμοποίησε για να διασκορπίσει τὰ ἀποστατημένα πρόβατά του. Ὁ οἶκος τῶν ἐρημωτῶν ἐνώθηκε με τὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ γάμου τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τῆς Ρεβέκκας. Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι, στην πρώτη μνεία τοῦ Φαδαν-αράμ, αὐτοὶ οἱ δύο ποταμοί, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸν προφητικὸ βασιλέα τοῦ βορρᾶ, ὁ ὁποῖος παριστάνεται ὡς ὑπερχειλίζων κατακλυσμὸς, μνημονεύονται γιὰ πρώτη φορά στὴ Γένεση 25:20.

Η σύνδεση του οίκου της ερημώσεως με τον λαό της διαθήκης του Θεού συνεχίζεται όταν ο Ιακώβ φεύγει από τον Ησαύ και καταλήγει στον θείο του, τον Λάβαν, και εκεί υπηρετεί δύο περιόδους των 2520 ημερών, προκειμένου να εξασφαλίσει τον επόμενο γάμο της διαθήκης. Ο ένας γάμος καταλήγει στη διασπορά του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ και ο άλλος γάμος καταλήγει στη διασπορά του νότιου βασιλείου. Όταν έληξε η αντίστοιχη περίοδος διασποράς αυτών των δύο βασιλείων, το 1798 και το 1844, ο γάμος για τον οποίο ο Ιακώβ κοπίασε επί δύο περιόδους των 2520 εκπληρώθηκε, καθώς ο νυμφίος ήλθε στον γάμο στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Παντρεύτηκε, λοιπόν, ο Χριστός τη Λεία, που σημαίνει «κουρασμένη και αποκαμωμένη», ή παντρεύτηκε τη Ραχήλ, που σημαίνει «καλή οδοιπόρος»; Η Λεία και η Ραχήλ αντιπροσωπεύουν δύο τάξεις οδοιπορουσών παρθένων, μία παρθένο που «αποκάμνει» και μία παρθένο που «οδοιπορεί καλώς» στην οδό για να νυμφευθεί τον Ιακώβ στις 22 Οκτωβρίου 1844.

«Είχαν ένα λαμπρό φως στημένο πίσω τους, στην αρχή της οδού, το οποίο ένας άγγελος μου έιπε ότι ήταν η “κραυγή του μεσονυκτίου”. Αυτό το φως έλαμπε σε όλο το μήκος της οδού και φώτιζε τα πόδια τους, ώστε να μη σκοντάψουν.

«Εάν κρατούσαν τα μάτια τους σταθερά προσηλωμένα στον Ιησού, ο οποίος βρισκόταν ακριβώς μπροστά τους, οδηγώντας τους προς την πόλη, ήταν ασφαλείς. Σύντομα όμως μερικοί αποκάμωσαν και είπαν ότι η πόλη απείχε πολύ ακόμη, και ότι περίμεναν να είχαν ήδη εισέλθει σ’ αυτήν. Τότε ο Ιησούς τούς ενθάρρυνε υψώνοντας τον ένδοξο δεξιό Του βραχίονα, και από τον βραχίονά Του έβγαине ένα φως το οποίο κυμάτιζε πάνω από την ομάδα των Αντβεντιστών, και αυτοί αναφώνησαν: “Αλληλουία!” Άλλοι, απερίσκεπτα, αρνήθηκαν το φως που βρισκόταν πίσω τους και είπαν ότι δεν ήταν ο Θεός εκείνος που τους είχε οδηγήσει τόσο μακριά. Το φως πίσω τους έσβησε, αφήνοντας τα πόδια τους σε πλήρες σκοτάδι, και σκόνταψαν, έχασαν από τα μάτια τους τον στόχο και τον Ιησού, και έπεσαν από το μονοπάτι κάτω, στον σκοτεινό και πονηρό κόσμο που βρισκόταν από κάτω». Early Writings, 15.

Το 1844, το φιλαδελφικό Μιλλεριτικό κίνημα εισήλθε στον γάμο. Ο γάμος της 22ας Οκτωβρίου 1844 διαχώρισε δύο τάξεις προσκυνητών, οι οποίες αντιπροσωπεύονται από τη Ραχήλ και τη Λεία. Η Ραχήλ αντιπροσωπεύει μια τάξη που είχε διανύσει επιτυχώς την οδό προς τον γάμο της 22ας Οκτωβρίου 1844, αλλά η τάξη της Λείας αποκάμισε. Τότε διαχωρίστηκαν, και η δοκιμαστική διαδικασία του τρίτου αγγέλου άρχισε ακριβώς εκεί όπου είχε ολοκληρωθεί η δοκιμαστική διαδικασία της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Ο γάμος είχε αρχίσει και έμελλε κατόπιν να ολοκληρωθεί και να δοκιμαστεί. Ο γάμος ολοκληρώθηκε το 1846, και τότε άρχισε η διαδικασία της δοκιμασίας του τρίτου αγγέλου. Κατά τα έτη 1849 και 1850 ο Κύριος εξέτεινε τη χείρα Αυτού εκ δευτέρου, για να συνάξει το υπόλοιπό Του. Τότε ο δεύτερος πίνακας του Αββακούμ τοποθετήθηκε μέσα στην ιστορία, όπως προτυπωνόταν από το δεύτερο σύνολο των Εντολών. Αφού ο Μωυσής συνέτριψε το πρώτο σύνολο, προετέθη το δεύτερο σύνολο πλακών. Το διάγραμμα του 1850 αντικατέστησε εκείνο του 1843, και το 1850 η δοκιμασία του αρχαίου Ισραήλ ως νύμφης του Θεού της νέας διαθήκης συνεχίσθηκε προς την Κάδη και το 1863.

Το 1856, περισσότερο ύδωρ από τους δύο ποταμούς ήλθε μέσω της γραφίδος του Hiram Edson. Το φως επάνω στους «επτά καιρούς», το οποίο ήλθε μέσω της γραφίδος του Edson, ήταν το φως που παριστάνεται από τους δύο ποταμούς οι οποίοι άρχισαν την προφητική τους μαρτυρία στον Κήπο της Εδέμ. Ο Κήπος της Εδέμ είναι σύμβολο της ανταρσίας της ανθρωπότητας κατά του νόμου του Θεού, και είναι ο τόπος όπου τα ύδατα των ποταμών Ουλαΐ και Χιδδέκελ αρχίζουν την πορεία τους. Διέρχονται διαμέσου της ιστορίας της διαθήκης, διότι εκείνος ο Κήπος, το σύμβολο της ανταρσίας, είναι επίσης ο τόπος όπου εσφάγη ένας αμνός για να παράσχει ενδύματα προς αντικατάστασιν των συκίνων φύλλων που ήσαν επάνω στον Αδάμ και την Εύα. Η ιστορία της διαθήκης αρχίζει με τη διαθήκη της ζωής μεταξύ του Αδάμ και του Θεού. Εκείνη η διαθήκη, που συμβολιζόταν από το δένδρο της ζωής, οδήγησε στην παραβίασθείσα διαθήκη από τον Αδάμ και την Εύα, η οποία εγκαινίασε μία νέα διαθήκη ζωής, όταν ο Αμνός ο εσφαγμένος από καταβολής κόσμου παρείχε ενδύματα στο γυμνό και απολωλός ζεύγος. Οι δύο ποταμοί που ρέουν από εκείνον τον Κήπο καθίστανται τελικώς τα σύμβολα των δυνάμεων που ο Θεός χρησιμοποιεί ως ράβδον παιδείας Του.

Ο Ασσύριος, ράβδος της οργής μου, και η βακτηρία στο χέρι τους είναι η αγανάκτησή μου. Θα τον αποστείλω εναντίον έθνους υποκριτικού, και εναντίον του λαού της οργής μου θα του δώσω εντολή να λάβει λάφυρα και να αρπάξει θήραμα, και να τους καταπατήσει σαν τη λάσπη των δρόμων. Ησαΐας 10:5, 6.

Οι δύο αυτοί ποταμοί έρρευσαν από την Εδέμ προς τη γενεαλογική γραμμή της Ρεβέκκας και τη διαθηκική ένωσή της με τον Ισαάκ, και κατόπιν προς τον Ιακώβ, όπου το ύδωρ των δύο ποταμών παριστάνεται ως δύο διακεκριμένες περιόδοι επτά καιρών. Έπειτα, οι ίδιοι δύο ποταμοί διαρρέουν τα τελευταία έξι κεφάλαια του Δανιήλ, όπου κάθε ποταμός αντιπροσωπεύεται από τρία κεφάλαια. Ο ένας ποταμός αντιπροσωπεύει την αύξηση της γνώσεως, η οποία αποσφραγίσθηκε στα κεφάλαια επτά, οκτώ και εννέα, και ο άλλος ποταμός αντιπροσωπεύει την αύξηση της γνώσεως, η οποία αποσφραγίσθηκε στα κεφάλαια δέκα, ένδεκα και δώδεκα.

Τα κεφάλαια επτά, οκτώ και εννέα παρουσιάζονται ως το όραμα του Ουλαΐ, και ο Χριστός απεικονίζεται κατά παρόμοιο τρόπο στα κεφάλαια δέκα, ένδεκα και δώδεκα. Και στα δύο ποτάμια οράματα, τα οποία εκτείνονται σε τρία κεφάλαια, ο Χριστός παρουσιάζεται ως ιστάμενος επάνω στα ύδατα.

Και συνέβη, όταν εγώ, ναι εγώ ο Δανιήλ, είχα δει το όραμα και ζητούσα να εννοήσω το νόημά του, τότε, ιδού, στάθηκε ενώπιόν μου κάποιος με όψη ανθρώπου. Και άκουσα φωνή ανθρώπου ανάμεσα στις όχθες του Ουλαΐ, η οποία κάλεσε και είπε: Γαβριήλ, κάνε αυτόν τον άνθρωπο να κατανοήσει το όραμα. Δανιήλ 8:15, 16.

Το όραμα του Χριστού στο δέκατο κεφάλαιο είναι παρόμοιο με το όραμα που είδε ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη, πρώτο κεφάλαιο, και στο όραμα του Δανιήλ στο όγδοο κεφάλαιο ο Παλμωνί είναι επάνω στα ύδατα, όπως ήταν και στο δωδέκατο κεφάλαιο, όπου ήταν ενδεδυμένος λινά.

Κατά τον καιρό της επισκέψεως του Γαβριήλ, ο προφήτης Δανιήλ δεν ήταν σε θέση να λάβει περαιτέρω διδασκαλία· αλλά λίγα έτη αργότερα, επιθυμώντας να γνωρίσει περισσότερα σχετικά με ζητήματα που δεν είχαν ακόμη εξηγηθεί πλήρως, αφιερώθηκε εκ νέου στο να

ζητήσει φως και σοφία από τον Θεό. «Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἐγὼ Δανιὴλ ἤμην πενθῶν τρεῖς ὀλοκλήρους ἑβδομάδας. Ἄρτον ἐπιθυμητὸν δὲν ἔφαγον, καὶ κρέας καὶ οἶνος δὲν εἰσῆλθον εἰς τὸ στόμα μου, οὐδὲ ἠλείφθην παντάπασι... Τότε ὕψωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ τις ἐνδεδυμένος λινὰ, καὶ ἡ ὄσφυς αὐτοῦ περιεζωσμένη με χρυσίον καθαρὸν ἐκ Οὐφάζ. Καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἦτο ὡς χρυσόλιθος, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὄρασις ἀστραπῆς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς λαμπάδες πυρός, καὶ οἱ βραχίονες αὐτοῦ καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ὄψις χαλκοῦ στιλβωμένου, καὶ ἡ φωνὴ τῶν λόγων αὐτοῦ ὡς φωνὴ πλήθους.»

«Ὅχι λιγότερο πρόσωπο ἀπὸ τον Υἱό του Θεοῦ εμφανίσθηκε στον Δανιήλ. Αυτὴ ἡ περιγραφὴ εἶναι παρόμοια με ἐκείνη που δόθηκε στον Ιωάννη ὅταν ο Χριστὸς τοῦ ἀποκαλύφθηκε στη νήσο Πάτμο. Ο Κύριός μας ἐρχεται τώρα με ἓναν ἄλλον ουράνιο ἀγγελιοφόρο για να διδάξει στον Δανιήλ τι θα λάμβανε χώρα κατὰ τις ἐσχάτες ἡμέρες. Αυτὴ ἡ γνώση δόθηκε στον Δανιήλ και καταγράφηκε με θεῖα ἐμπνευση για ἐμὰς, ἐπάνω στους οποιόους ἐφθασαν τα τέλη του κόσμου.» Review and Herald, 8 Φεβρουαρίου, 1881.

Στο ὄραμα του Χριστοῦ στον Χιδδέκελ, στο δέκατο κεφάλαιο, ο Χριστὸς βρίσκεται ἐπάνω στα ὕδατα και εἶναι ἐνδεδυμένος λινὰ, και στο ὄραμα του Ουλαί βρίσκεται ἐπάνω στα ὕδατα. Το ὄραμα της Αποκαλύψεως 1 ἐναρμονίζεται με το ὄραμα που παρουσιάζεται στα ὄραματα του Ουλαί και του Χιδδέκελ, ὅπου ἡ Ἀδελφὴ Γουάιτ προσδιορίζει ὅτι δεν εἶναι «κανεῖς λιγότερο ἀπὸ τον Υἱό του Θεοῦ». Ὅταν προσδιορίζει τον ἀγγελο της Αποκαλύψεως 10, δηλώνει ὅτι ο ἀγγελος δεν ἦταν «κανεῖς λιγότερο ἀπὸ τον Ἰησοῦ Χριστό». Ο ἀγγελος στην Αποκάλυψη 10 υψώνει το χέρι Του προς τον ουρανὸ και ορκίζεται σ' Εκείνον που ζει στους αἰῶνας των αἰώνων, σε σύνδεση με το ὄραμα του Χριστοῦ στο δωδέκατο κεφάλαιο, ο οποίος υψώνει και τα δύο χέρια Του προς τον ουρανὸ και ορκίζεται σ' Εκείνον που ζει στους αἰῶνας των αἰώνων. Στην Αποκάλυψη 10 βρίσκεται ἐπάνω τόσο στα ὕδατα ὅσο και στη γη.

Εκεῖνο που ὑπάρχει «ανάμεσα στις ὄχθες» ἐνός ποταμοῦ εἶναι νερό, και ο Δανιήλ ἀκουσε «φωνὴ ἀνθρώπου ἀνάμεσα στις ὄχθες», ὥστε ἡ φωνὴ προερχόταν ἀπὸ τον ἀνθρωπο ἐπάνω στα ὕδατα, και ἡ φωνὴ ἦταν ο ἦχος των ὑδάτων του ποταμοῦ Ουλαί.

Και κατὰ την εικοστὴ τετάρτη ἡμέρα του πρώτου μηνός, ἐνὼ ἤμην πλησίον του μεγάλου ποταμοῦ, ὅστις εἶναι ο Τίγρης, τότε ὕψωσα τους οφθαλμούς μου και εἶδον, και ἰδοὺ, ἀνὴρ τις ἐνδεδυμένος λινὰ, του οποιόου ἡ ὄσφυς ἦτο περιεζωσμένη με χρυσίον καθαρὸν ἐκ Ουφάζ· και το σῶμα αὐτοῦ ἦτο ὡς χρυσόλιθος, και το πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὄψις ἀστραπῆς, και οἱ οφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς λαμπάδες πυρός, και οἱ βραχίονες αὐτοῦ και οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι κατὰ το χρῶμα με χαλκόν στιλπνόν, και ἡ φωνὴ των λόγων αὐτοῦ ὡς φωνὴ πλήθους. ...

Σὺ δέ, ὦ Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους και σφράγισον τὸ βιβλίον, ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους· πολλοὶ θέλουσι περιτρέχει ἐνθάδε και ἐκεῖ, και ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῆ. Τότε ἐγὼ, ὁ Δανιήλ, εἶδον, και ἰδοὺ, ἄλλοι δύο ἴσταντο, εἷς ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, και ὁ ἄλλος ἐπὶ τῆς ἄλλης ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Καὶ εἷς εἶπε πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυμένον λινὰ, τὸν ἐπάνω τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ· Ἔως πότε θέλει εἶσθαι τὸ τέλος τῶν θαυμασίων τούτων; Καὶ ἤκουσα τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυμένον λινὰ, τὸν ἐπάνω τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, ὅτε ὕψωσε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα και τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν, και ὤμοσε εἰς τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι θέλει εἶσθαι εἰς καιρὸν, καιροῦς, και ἡμῖς καιροῦ· και ὅταν τελειώσῃ τὸ

διασκορπίσαι τὴν δύναμιν τοῦ ἁγίου λαοῦ, πάντα ταῦτα θέλουσι συντελεσθῆ.

Και ἤκουσα, ἀλλὰ δεν ἐνόησα· τότε εἶπα, Ω κύριέ μου, ποιο θα εἶναι το τέλος τούτων; Και εἶπε, Ὑπαγε, Δανιήλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ εσφραγισμένοι ἕως τον καιρόν του τέλους. Πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ, καὶ λευκανθῆ, καὶ δοκιμασθῆ· ἀλλὰ οἱ ἀσεβεῖς θέλουσι πράξει ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς των ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσει· ἀλλ' οἱ συνετοὶ θέλουσιν ἐννοήσει. Δανιήλ 10:4–6· 12:4–10.

Οἱ μεγάλοι ποταμοὶ του Σενάαρ, ὅπως τους προσδιορίζει ἡ Ἀδελφὴ White, συνδέονται ἀμφοτέρω με ὄραμα στο ὁποῖο ὁ Χριστὸς βρίσκεται ἐπάνω στα ὕδατα καὶ ομιλεῖ, διότι ἡ φωνὴ Του εἶναι ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν. Καὶ στα δύο ὁράματα τίθεται τὸ ἐρώτημα «ἕως πότε». Ἀμφοτέρω οἱ ποταμοὶ παριστάνονται ἐπίσης στο «ἐρώτημα καὶ ἀπάντησι» του Δανιήλ στο ὄγδοο κεφάλαιο, το ὁποῖο ἀποτελεῖ τον κεντρικὸ σῦλλο καὶ θεμέλιο του Ἀντιβεντισμοῦ. Ἐκεῖ, οἱ δύο ποταμοὶ εἶναι σύμβολα των «επτὰ καιρῶν» τῆς διασποράς καὶ τῆς καταπατήσεως τόσο του ἁγιαστηρίου ὅσο καὶ του στρατεύματος. Οἱ δύο ποταμοὶ ἐκπληρώνουν τον ρόλο τους ὡς ράβδος παιδείας του Θεοῦ, μόνον καὶ μόνον για να ρεύσουν κατόπιν στην ἱστορία των Μίλλεριτών του πρώτου ἀγγέλου, ὅπου ὁ William Miller ἀνακάλυψε τὸ πρώτο του προφητικὸ κόσμημα, τὸ ὁποῖο ἦταν ἡ γραμμὴ των «επτὰ καιρῶν» στο Λευιτικὸν εἴκοσι ἕξι. Οἱ δύο ποταμοὶ ἀντιπροσωπεύουν τις δύο διασπορές των 2520 ἐτῶν, οἱ ὁποῖες πραγματοποιήθηκαν ἀπὸ τους δύο λέοντες τῆς Ἀσσυρίας καὶ τῆς Βαβυλώνας, οἱ ὁποῖοι παριστάνονται ἀπὸ τον Τίγρη καὶ τον Ευφράτη, καὶ βεβαίως ἀπὸ τὴ Λεῖα καὶ τὴ Ραχήλ, ἀνιμῆς τῆς Ρεβέκκας, των ὁποῖων ὁ γάμος τῆς διαθήκης ἔλαβε χώρα ὅταν ὁ Ἰσαάκ ἦταν σαράντα ἐτῶν, ὅπως καταγράφεται στη Γένεσι 2520.

Ὁ Μίλλερ παρουσίασε μόνον τὴ διασπορά των «επτὰ καιρῶν» ἐναντίον του νοτίου βασιλείου του Ἰούδα, ἡ ὁποῖα ἐκπληρώθηκε μαζί με τὴν προφητεία των 2300 ἐτῶν τὸ 1844. Τὸ 1856, ὁ «νέος οἶνος» των «επτὰ καιρῶν» προσδιόρισε τὴν ἴδια διασπορά ἐπάνω στο βόρειο βασίλειο, ἡ ὁποῖα ἔληξε τὸ 1798. Ὡς ἡ πρώτη προφητικὴ ἀνακάλυψη του Οὐίλλιαμ Μίλλερ, τὸ ὕδωρ του ποταμοῦ Ευφράτη ἦλθε ὡς τὸ δόγμα ἄλφα στην ἱστορία του πρώτου ἀγγέλου. Τὸ ὕδωρ του ποταμοῦ Οὐλαί ἦλθε με τον τρίτο ἀγγελο. Ἡ ἄλφα ἀνακάλυψη του Μίλλερ ἦταν οἱ ἐπτὰ καιροὶ που παριστάνονται ἀπὸ τον ποταμὸ Οὐλαί, καὶ ἡ ὠμέγα ἀνακάλυψη του Χάιραμ Ἐντσον ἦταν οἱ ἐπτὰ καιροὶ που παριστάνονται ἀπὸ τον ποταμὸ Χιδδέκελ.

Τὸ 2520 ἀντιπροσωπεύει τὴ διάρκεια τῆς περιόδου ἡ ὁποῖα εἶναι ἡ ἴδια για κάθε βασίλειο, ἀλλὰ ἡ ὁποῖα ἀρχίζει καὶ τελειώνει με διαφορά σαράντα ἕξι ἐτῶν. Τὸ 1798 σηματοδοτεῖ τον καιρὸ του τέλους καὶ τὴν ἔλευση του πρώτου ἀγγέλου τῆς Ἀποκάλυψης δεκατέσσερα. Τὸ 1798 ἀποτελεῖ τὴν ἐκπλήρωση των 2520 ἐτῶν διασκορπισμοῦ που ἐπεβλήθησαν στο βόρειο βασίλειο ἀπὸ τον λέοντα τῆς Ἀσσυρίας. Τὸ 1844 ἀποτελεῖ τὴν ἐκπλήρωση των «επτὰ καιρῶν» που ἐπεβλήθησαν στο νότιο βασίλειο καὶ παριστάνεται ἀπὸ τον λέοντα τῆς Βαβυλώνας. Οἱ δύο ποταμοὶ ἀποτελοῦν τὰ στηρίγματα τῆς ἱστορίας των μηνυμάτων του πρώτου καὶ του δευτέρου ἀγγέλου, ἡ ὁποῖα ἔληξε με τὴν ἔλευση του τρίτου στις 22 Ὀκτωβρίου 1844, ὅταν ἐσάλπισαν τόσο ἡ ἑβδόμη σάλπιγγα ὅσο καὶ ἡ σάλπιγγα του ἰωβηλαίου κατὰ τὴν ἀντιτυπικὴ Ἡμέρα του Ἐξιλασμοῦ.

Τότε θέλεις κάμει να ηχήσει ἡ σάλπιγγα του ἰωβηλαίου τὴ δεκάτη ἡμέρα του ἐβδόμου μηνός· κατὰ τὴν ἡμέραν του ἐξιλασμοῦ θέλετε κάμει τὴ σάλπιγγα να ηχήσει εἰς πάσαν τὴ γῆν σας. Λευιτικὸν 25:9.

Η σάλπιγγα της εβδόμης αγγελίας αποτελεί σύμβολο του έργου του Χριστού κατά την ένωση της θεότητός Του με την ανθρωπότητα και παριστάνεται από τα 2300 έτη του οράματος του ποταμού Ουλαϊ· και η ηχώ της σάλπιγγας του ιωβηλαίου αποτελεί σύμβολο της διαθήκης της γης, η οποία παραβιάστηκε και επεβλήθη επί του λαού του Θεού, εκείνο που ο Δανιήλ ονόμασε κατάρα και όρκο του Μωυσέως, και εκείνο που ο Μωυσής ονόμασε «τη φιλονεικία της διαθήκης του Θεού».

Ναι, πᾶς ὁ Ἰσραὴλ παρέβη τὸν νόμον σου, παρεκκλίνας μάλιστα, ὥστε νὰ μὴν ὑπακούσῃ εἰς τὴν φωνὴν σου· διὰ τοῦτο ἐξεχύθη ἐφ’ ἡμᾶς ἡ κατάρα καὶ ὁ ὄρκος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως, τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, διότι ἡμαρτήσαμεν εἰς αὐτόν. Δανιήλ 9:11.

Η «κατάρα» και ο «ὄρκος» που είναι γραμμένα «ἐν τῷ νόμῳ Μωυσῆ» είναι το «ἐπταπλασίως» του Λευιτικού είκοσι ἔξι. Η λέξη που μεταφράζεται ως «ὄρκος» είναι η ίδια εβραϊκή λέξη που στο Λευιτικό μεταφράζεται ως «ἐπταπλασίως». Η κατάρα, για την παραβίαση του ὄρκου της διαθήκης στο κεφάλαιο είκοσι πέντε, εκτίθεται στο κεφάλαιο είκοσι ἔξι, όπου ο Μωυσής προσδιορίζει την κατάρα ως τη «διαμάχη της διαθήκης».

Τότε και εγώ θα περιπατήσω εναντίον σας, και θα σας παιδεύσω ακόμη επτά φορές για τις αμαρτίες σας. Και θα φέρω επάνω σας ρομφαία, η οποία θα εκδικήσει την παραβίαση της διαθήκης μου· και όταν συναχθείτε μέσα στις πόλεις σας, θα αποστείλω ανάμεσά σας θανατικό· και θα παραδοθείτε στο χέρι του εχθρού. Λευιτικόν 26:24, 25.

Ο Κύριος επέφερε τη ρομφαία του λέοντος της Ἀσσυρίας ἐπὶ τὸ βόρειο βασίλειο, γὰρ νὰ τοὺς «τιμωρήσῃ», παραδίδοντάς τους «εἰς χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ», τὸ 723 π.Χ. Σαράντα ἔξι χρόνια ἀργότερα, τὸ 677 π.Χ., τὸ νότιο βασίλειο αἰσθάνθηκε τὴν κατάρα τοῦ Μωυσῆ. Ἡ κατάρα τοῦ Μωυσῆ εἶναι ἡ διαφορὰ τῆς διαθήκης. Ἐπὶ σαράντα ἔξι χρόνια οἱ λέοντες τῆς Μεσοποταμίας ἐχρησιμοποιήθησαν ἀπὸ τὸν Θεὸ γὰρ νὰ ἀφαιρέσουν καὶ νὰ καταπατήσουν τὴ στρατιὰ. Στὸ τέλος ἐκείνης τῆς περιόδου τῶν σαράντα ἔξι ἐτῶν, ὁ Ναβουχοδονόσορ κατέστρεψε τὸ ἁγιαστήριον. Ἡ στρατιὰ τοῦ ἐρωτήματος τοῦ Δανιήλ στὸ ἐδάφιο δεκατρία τοῦ ὀγδοῦ κεφαλαίου τοῦ Δανιήλ ὑποδουλώθηκε ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἐπὶ μιᾶς περιόδου σαράντα ἔξι ἐτῶν, ἡ ὁποία κορυφώθηκε μὲ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἁγιαστηρίου, ποὺ ἦταν τὸ ἄλλο θέμα ποὺ ἔμελλε νὰ καταπατηθῆ στὸ ἐδάφιο δεκατρία. Ὅταν ἐκεῖνοι οἱ ποταμοὶ ἔφθασαν, ἀντιστοίχως, στὰ 1798 καὶ 1844, μία στρατιὰ εἶχε συναχθεῖ ὡς ναὸς, διότι ἡ στρατιὰ εἶναι σῶμα, καὶ τὸ σῶμα εἶναι ναὸς. Στὸ τέλος ἐκείνης τῆς περιόδου, ὁ ναὸς ποὺ ἀνεγέρθηκε μέσα στὰ σαράντα ἔξι χρόνια ἔπρεπε νὰ ἐνωθῆ μὲ τὸν οὐράνιον ναὸ στὸν γάμο τῆς Θεότητος μὲ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ γάμος εἶναι μεταξὺ δύο ναῶν, καὶ ἐκεῖνο ποὺ ὁ Θεὸς συνέζευξε δὲν πρέπει νὰ χωρισθῆ.

Το ὕδωρ του Τίγρη ἔφθασε ἕως τὸ 1798 καὶ τὸ ὕδωρ του Ευφράτη ἔφθασε ἕως τὸ 1844. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀφίξη τοῦ τρίτου ἀγγέλου, ἔφθασε ὁ δεύτερος ἀγγελος, καὶ κατόπιν, κατὰ τὴ συνάθροιση σκηνῶν στο Exeter τοῦ New Hampshire, στις 12–17 Αυγούστου 1844, τὸ μήνυμα τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου ἐξεχύθη. Το Exeter σημαίνει «κυδάτινο φρούριο», καὶ στὴ συνάθροιση τῶν σκηνῶν ἔλαβε χώρα μιὰ παραποιημένη συνάθροιση σε διαφορετικὴ σκηνή, ἡ ὁποία εἶχε στηθεῖ ἀπὸ μιὰ ομάδα ἀπὸ τὸ Watertown τῆς Μασαχουσέτης. Τα ὕδατα ποὺ εἶχαν τὴν προέλευσή τους στὴν Εδέμ, σύμφωνα μὲ τὴν Ἀδελφὴ White, ἐπρόκειτο νὰ διασκορπισθοῦν ὡς «παλιρροϊκὸ κύμα» κατὰ μῆκος τῆς ἀνατολικῆς ακτογραμμῆς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ σεισμὸς ποὺ προκάλεσε ἐκεῖνο τὸ παλιρροϊκὸ κύμα συνέβη στὸν Κήπο τῆς Εδέμ, ὅταν ὁ Σατανὰς κατέκτησε τὴν

ανθρωπότητα, προκαλώντας μια σεισμική αναστάτωση στην Εδέμ, της οποίας τα κύματα έφθασαν έως την Κραυγή του Μεσονυκτίου της μιλλεριτικής ιστορίας. Εκείνο το παλιρροϊκό κύμα εισρέει στην Κραυγή του Μεσονυκτίου στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και το κύμα που άρχισε με τον σεισμό της αμαρτίας του Αδάμ φθάνει έως τον σεισμό του νόμου της Κυριακής της Αποκάλυψης, κεφάλαιο ένδεκα.

Ἡ φωνή τοῦ Χριστοῦ εἶναι φωνή ὑδάτων πολλῶν, καὶ τὰ ὕδατα, ἐνωμένα, συγκροτοῦν τὸ μῆνυμα τῆς ὀψιμης βροχῆς. Ὁ Ἡσαΐας καὶ ὁ υἱός του, ὁ Σεαρ-Ἰασούβ, ἴστανται στὸ ἐδάφιο τρία τοῦ ἐβδόμου κεφαλαίου παρὰ τὴν κολυμβήθρα τοῦ ἄνω ἀγωγοῦ, παρουσιάζοντας τὸ μῆνυμα τῆς ὀψιμης βροχῆς στὸν καιρὸ τῆς σφραγίσεως τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Ἐκεῖ ἡ ἐξαγγελία τοῦ Ἡσαΐου ἐναντίον τοῦ ἀνοήτου καὶ πονηροῦ βασιλέως Ἄχαζ εἶναι ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐπέφερε ἐπὶ τὸν Ἄχαζ τὰ ὕδατα τῆς Ἀσσυρίας· ὁ βασιλεὺς Σενναχηρίμ καὶ τὰ ὕδατά του θὰ ἀνέβαιναν ἕως τοῦ τραχήλου.

Και ο Κύριος μού ελάλησε πάλιν, λέγων: Επειδή ο λαός οὗτος απορρίπτει τα ὕδατα του Σιλωάμ, τα ρέοντα ηρέμως, και χαίρεται εις τον Ρεσίν και τον υιόν του Ρεμαλία· διά τούτο, ιδού, ο Κύριος αναβιβάζει ἐπ' αυτούς τα ὕδατα του ποταμοῦ, ισχυρά και πολλά, αυτόν τον βασιλέα της Ασσυρίας και πάσαν την δόξαν αυτού· και θέλει υπερβῆ πάσας τας κοίτας αυτού και υπερχειλίσει πάσας τας ὄχθας αυτού· και θέλει διελθεῖ διά του Ιούδα· θέλει υπερχειλίσει και υπερβῆ, θέλει φθάσει ἕως του τραχήλου· και το ἔκταμα των πτερύγων αυτού θέλει πληρώσει το πλάτος της γης σου, ὦ Εμμανουήλ. Ησαΐας 8:5-8.

Ο Ἄχαζ ἀπέρριψε τα ὕδατα που εἶχαν «σταλεῖ» ἀπό τον Κύριο, γι' αὐτό ο Κύριος «ἔστειλε» στον Ἄχαζ τα ὕδατα της Ασσυρίας. Ο Ἄχαζ «χάρηκε» για τη συμμαχία του «Ρεσίν και του υιοῦ του Ρεμαλία». Ο Ἄχαζ «χαίρεται» σε ἓνα παραποιημένο μῆνυμα της ὀψιμης βροχῆς, το οποίο ἀντιπροσωπεύεται ἀπό τον Ρεσίν και τον υιό του Ρεμαλία.

Ο Ρεσίν και ο υἱός τοῦ Ρεμαλία, ὅστις εἶναι ὁ Φεκά, βασιλεὺς τοῦ βορείου βασιλείου, ἀποτελοῦν παραχάραξη τοῦ Ἡσαΐα καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ὁ μωρὸς καὶ πονηρὸς βασιλεὺς Ἄχαζ «χαίρει» ἐν τῇ συμμαχίᾳ ἣτις ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῶν δέκα βορείων φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῆς Συρίας, προτυπῶν τὴν παράνομον σχέσιν ἐκκλησίας καὶ κράτους κατὰ τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς. Ὁ Ἄχαζ χαίρει, διότι ἡ αἰσχὺνη καὶ ἡ χαρὰ εἶναι τὰ δύο ἀντίθετα συναισθήματα τὰ ὅποια ἡ θεία ἔμπνευσις χρησιμοποιοεῖ διὰ νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῇ διαμάχῃ τῆς ὑστέρας βροχῆς. Ὅτε ὁ Ἱερεμίας ἔφαγε τὸ μικρὸ βιβλίον, τοῦτο ἦτο ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐφροσύνη τῆς καρδίας αὐτοῦ, καὶ ὁ Ἰωὴλ μᾶς πληροφοροεῖ ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε θὰ καταισχυνηθῇ. Ὁ Ἄχαζ, ὡς Λαοδικεὺς, εἶναι τυφλός· οὕτως χαίρει ἐπὶ τῷ ψευδεῖ μηνύματι τοῦ ὕδατος καὶ ἀπορρίπτει τὸ ἀληθινὸ μῆνυμα τοῦ ὕδατος τοῦ Ἡσαΐα. Ἔπρεπε νὰ αἰσχύνηται διότι ἐμπιστεύεται τὸ παραχαραγμένο μῆνυμα τῆς ὑστέρας βροχῆς, τὸ ἀντιπροσωπευόμενον ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ βασιλέως τοῦ βορρᾶ, ἀλλὰ ἔχει ἀπορρίψει τὸ μῆνυμα τοῦ Σιλωάμ.

Το μῆνυμα του Σιλωάμ στο ὄγδοο κεφάλαιο του Ησαΐα εἶναι το μῆνυμα της ὀψιμης βροχῆς. Η κολυμβήθρα του Σιλωάμ ταυτίζεται στην Καινή Διαθήκη ως η δεξαμενή του Σιλωάμ. Στα εβραϊκά ἢ στα ελληνικά σημαίνει «ἀπεσταλμένος». Ἦταν συμφέρον για τον Χριστό να αναχωρήσει, ὥστε να «στείλει» το Ἅγιο Πνεῦμα. Ο Ησαΐας και ο Ἄχαζ βρίσκονται στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ, και η δοκιμασία βασίζεται στο εἶναι θὰ ὑπάρχει πίστη στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ, ὡπως

εκπροσωπείται από τον Ησαΐα και τον υιό του, ή πίστη στον Ρεσίν και στον υιό του Ρεμαλία; Ο Άχαζ επιλέγει μεταξύ δύο υδάτων, των υδάτων του Σιλωάμ ή των υδάτων του βασιλέως της Ασσυρίας. Ο Άχαζ ευφράνθηκε στη συμμαχία και στο μήνυμα που εκπροσωπούσαν από τον Ρεσίν και τον υιό του Ρεμαλία, και γι' αυτό έλαβε τον κατακλυσμό της ερημώσεως, αντί του ύδατος που ρέει απαλά κατά την κρίση του. Η κρίση του αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής, όταν ο βασιλεύς του βορρά υπερχειλίζει ολόκληρο τον κόσμο σαν κατακλυσμός. Και τούτο πράττει από τον νόμο της Κυριακής και έπειτα, όταν και ο κατακλυσμός της Μεσονύκτιας Κραυγής σαρώνει επίσης τον κόσμο.

Ο Άχαζ χαιρείται για τη συμμαχία των δέκα βόρειων φυλών και της Συρίας, και έτσι χαιρείται για το μήνυμα που συνενώνει εκκλησία και κράτος, όπως αυτό αντιπροσωπεύεται από κάθε παράνομη συμμαχία που απαντάται μέσα στον Λόγο του Θεού. Ο Ησαΐας αντιπροσωπεύει έναν Φιλαδέλφεια και ο Άχαζ έναν Λαοδικέα. Ο Χριστός συνδέει τη μαρτυρία του Ησαΐα με τη δική Του, όταν θεραπεύει τον τυφλό, έναν Λαοδικέα, στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ.

Καθώς δε ο Ιησούς περνούσε, είδε έναν άνθρωπο τυφλό εκ γενετής. Και οι μαθητές αυτού τον ρώτησαν, λέγοντες· Διδάσκαλε, ποιος αμάρτησε, αυτός ή οι γονείς του, ώστε να γεννηθεί τυφλός;

Απεκρίθη ο Ιησούς· Ούτε αυτός αμάρτησε ούτε οι γονείς αυτού· αλλά για να φανερωθούν σ' αυτόν τα έργα του Θεού. Εγώ πρέπει να εργάζομαι τα έργα Εκείνου που με απέστειλε, όσο είναι ημέρα· έρχεται νύχτα, όταν ουδείς δύναται να εργάζεται. Όσο είμαι εν τω κόσμω, είμαι το φως του κόσμου. Αφού είπε ταύτα, έπτυσε κατά γης και έκαμε πηλό εκ του πτυσματος, και επέχρισε με τον πηλό τους οφθαλμούς του τυφλού, και του είπε· Ύπαγε, νίψαι εις την κολυμβήθρα του Σιλωάμ, το οποίον ερμηνεύεται, Απεσταλμένος. Απήλθε λοιπόν και ενίφηθ, και ήλθε βλέπων.

Οι γείτονες, λοιπόν, και εκείνοι που προηγουμένως τον είχαν δει ότι ήταν τυφλός, έλεγαν· Δεν είναι αυτός που καθόταν και ζητιάνευε; Άλλοι έλεγαν· Αυτός είναι· άλλοι· Του μοιάζει· αλλά εκείνος έλεγε· Εγώ είμαι. Του είπαν, λοιπόν· Πώς ανοίχθηκαν τα μάτια σου;

Άπεκρίθη και είπεν· Άνθρωπος λεγόμενος Ίησοῦς έκαμε πηλόν, και ήλπισε τούς οφθαλμούς μου, και είπέ μοι· Ύπαγε εις την κολυμβήθραν του Σιλωάμ, και νίψαι· και εγώ απέλθων και νιψάμενος ανέβλεψα. Ίωάννης 9:1-11.

Ο τυφλός άνθρωπος, μαζί με τον μωρό και πονηρό βασιλέα Άχαζ, δοκιμάζονται ως προς το αν θα θέσουν την πεποίθησή τους στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ ή στον κατακλυσμό της Ασσυρίας. Ο τυφλός γνωρίζει ότι είναι τυφλός, αλλά ο Άχαζ είναι πλούσιος, πεπλουτισμένος, και δεν έχει χρεία ουδενός. Ο Άχαζ είναι η μωρά παρθένος στην κολυμβήθρα της όψιμης βροχής, και ο τυφλός μία φρόνιμος παρθένος. Τα ύδατα που είναι απεσταλμένα από, ή τα ύδατα που αποστέλλονται από την Ασσυρία, είναι η δοκιμασία.

Ή δεξαμενή είναι ό τόπος όπου τὰ ύδατα συνάγονται, και προφητικῶς ή δεξαμενή είναι ό τόπος όπου συνάγονται τὰ διάφορα ρεύματα, ποταμοί, χείμαρροι, θάλασσες, ωκεανοί, λίμνες, βροχή και δρόσος από όλα τὰ «ύδατα» που αντιπροσωπεύουν τή φωνή του Χριστου. Ή δεξαμενή τής όψιμης βροχής σχηματίζεται από τὸ ὕδωρ που ρέει από τὴν ἄνω δεξαμενή. Ή δεξαμενή αντιπροσωπεύει

τὸ μήνυμα τῆς ὄψιμης βροχῆς ἐντὸς τοῦ πλαισίου μιᾶς δοκιμασίας. Ὁ Ἄχαζ ἀπέρριψε τὰ ὕδατα ποῦ ῥέουν ἠσύχως, ἀλλὰ ὁ τυφλὸς ἄνθρωπος ὑπήκουσε στὸ μήνυμα ποῦ συνδεόταν μὲ τὴ δεξαμενὴ. Ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε κάτι ἀπὸ τὴ θεότητά Του, ἀντιπροσωπευόμενῃ ὡς «πτύσμα», καὶ τὸ συνδύασε μὲ πηλό, ἀντιπροσωπεύοντας τὸν συνδυασμὸ τῆς θεότητος μὲ τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ ὁποῖος ἐπιτελεῖται διὰ τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Ὁ Χριστὸς ἐπτυσσε κατὰ γῆς καὶ ἀνέμειξε τὸ σιέλὸ Του, ὥστε νὰ σχηματίσει πηλό. Χρησιμοποίησε τὸ μήνυμα τοῦ συνδυασμοῦ τῆς Θεότητος καὶ τῆς ἀνθρωπότητας γιὰ νὰ χρίσει τοὺς οφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ ἀνθρώπου. Τὸ μήνυμα ποῦ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν συνδυασμὸ τῆς Θεότητος καὶ τῆς ἀνθρωπότητας εἶναι τὸ μήνυμα τοῦ 1888, καὶ ἔχει σχεδιασθεῖ νὰ μεταμορφώσει ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς Λαοδίκειας στὴν κατάστασιν τῆς Φιλαδελφείας. Ἀλλὰ τὸ μήνυμα ἀπαιτεῖ ἀνθρώπινη συμμετοχὴ. Πρέπει νὰ υπάγουν στὴν κολυμβήθρα καὶ ἐπειτα νὰ νιφθοῦν.

Πάντες ἡμαρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς εἶπε ὅτι οὔτε ὁ τυφλὸς οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶχαν ἁμαρτήσῃ. Ὁ Ἰησοῦς ἀπομακρύνει τὸ ζήτημα τῆς ἐνοχῆς ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ τυφλοῦ καὶ τὸν προσδιορίζει ὡς ἄνδρα ὃς ἀνεδείχθη διὰ νὰ δοξάσῃ τὸν Κύριον· καὶ ὁ προφητικὸς ἄνθρωπος τῆς βιβλικῆς προφητείας, ὁ ὁποῖος ἀνεγείρεται διὰ τὸν σκοπὸν «ἵνα φανερωθῶσι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ», εἶναι τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄνδρας καὶ γυναῖκας οἵτινες ἔχουν μεταβῆ ἀπὸ τὴν Λαοδίκειαν εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν. Τὸ σημεῖον εἶναι ὁ τόπος ὅπου φανεροῦνται τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, διότι τὸ ἔργον Αὐτοῦ ἦτο νὰ συνενώσῃ τὴν Θεότητα μὲ τὴν ἀνθρωπότητα (ὅπως παρίσταται διὰ τοῦ πηλοῦ τοῦ ἐπιχρίσματος), καὶ τὰ τρόπαια τοῦ ἔργου τούτου εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ὄχι μόνον ἤκουσαν τὸ Λαοδικεϊκὸν μήνυμα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἠκολούθησαν τὴν θεραπευτικὴν ὑπόδειξιν τοῦ μηνύματος. Ἡ ὑπόδειξις πρὸς τὸν τυφλὸν ἦτο νὰ υπάγῃ καὶ νὰ νιφθῇ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἠδύνατο νὰ βλέπῃ, δὲν εἶχε ἀνάγκην νὰ προσπαθῆσῃ νὰ δοξάσῃ τὸν Θεόν· αἱ περιστάσεις ποῦ τὸν περιέβαλλον ἐπέφεραν τοῦτο.

Ἄρχισε μὲ τὴν προσέγγισιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀκολούθησε τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Τὸ τελευταῖον ἔργο τοῦ Χριστοῦ στὸ οὐράνιον ἁγιαστήριον, σὲ σχέσιν μὲ τὸν ἄνθρωπο, εἶναι νὰ μεταμορφώσει ἕναν ἀνθρώπινον ὄντα ἀπὸ κοιλάδα νεκρῶν ξηρῶν ὀστέων, ἢ ἀπὸ τὸ νὰ κείται νεκρὸς ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἢ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι τυφλὸς ὡς νυχτερίδα. Τὸ τελευταῖον Του ἔργο εἶναι νὰ ἀναδημιουργήσῃ τὸν λαὸ Του κατ' εἰκόνα Του, καὶ αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἔργο ποῦ ἔκανε ὅταν ἐδημιούργησε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὸ χοῦν τῆς γῆς, καὶ ἐπειτα ἐνεφύσησε εἰς αὐτὸν πνοὴν ζωῆς. Τὸ τελευταῖον ἔργο εἶναι τὸ πρῶτον ἔργο, διότι πρῶτα ἔπλασε τὸν πηλό καὶ ἐπειτα ἔχρισε ἐκεῖνον τὸν πηλό μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Πνεύματος Του. Στὸν Ἀδὰμ, τὸ Πνεῦμα ἦταν ἡ πνοὴ Του· στὸν τυφλὸ ἄνθρωπο, ἦταν τὸ ὕδωρ. Στὴν κοιλάδα τῶν νεκρῶν ὀστέων τοῦ Ἰεζεκιήλ, ἦταν ἕνα μήνυμα συνάξεως ποῦ δημιούργησε τὸ σῶμα. Ἐπειτα, ἕνα μήνυμα περὶ τῶν τεσσάρων ἀνέμων ἐνεφυσήθη ἐπάνω στὸ σῶμα, καὶ τότε αὐτὸ ἐστάθη ὄρθιον ὡς ἰσχυρὰ στρατιά.

Ἐνῶ ὁ τυφλὸς ἦταν ἀκόμη τυφλός, ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶδε καὶ κατόπιν τὸν πλησίασε. Πλησιάζει τὸν τυφλό μὲσα στὸ πλαίσιο ἐνός ἐρωτήματος ποῦ ἔθεσαν οἱ μαθητὲς Του, ἐπιτρέποντάς Του ἔτσι νὰ θεμελιώσῃ τὸ ὀρθὸ προφητικὸ πλαίσιο γιὰ τὴν παραβολικὴ αὐτὴ ἀπεικόνισιν. Τα «ἔργα τοῦ Θεοῦ» ἀποτελοῦν προφητικὸ σύμβολον σὲ πολλὰ καὶ διάφορα γραμμὰς μαρτυριῶν μὲσα στὴ Βίβλον. Κάθε ἐκδήλωσις τῶν «ἔργων τοῦ Θεοῦ» στὶς Γραφὰς ἐκπληρώνεται στὸν καιρὸ τῆς ὄψιμης βροχῆς. Ὁ Ἰησοῦς τοποθετεῖ τὸ πλαίσιο τῆς διήγησιν μὲ ὄρους τοῦ τελικοῦ μηνύματος, ὅπως αὐτὸ

εκπροσωπείται από τον Ηλία στα τελευταία εδάφια του Μαλαχία.

Οι γονείς και το τυφλό παιδί δεν καταδικάζονται ως αμαρτωλοί, διότι αυτή είναι η εποχή των θαυμαστών έργων του Θεού, και κατά την εποχή εκείνη οι καρδιές των γονέων και οι καρδιές των παιδιών θα στραφούν ώστε να δουν το επίμαχο ζήτημα. Το ζήτημα είναι—αν ο τυφλός Λαοδικειακός άνθρωπος έχει μεταβληθεί σε κεχρισμένο Φιλαδελφικό άνθρωπο. Αυτό είναι το ζήτημα που αντιμετωπίζουν οι γονείς και το παιδί στον καιρό της όψιμης βροχής, διότι αυτός είναι επίσης ο καιρός της κρίσεως. Και ο καιρός της κρίσεως εκτελείται κατά την τρίτη και την τέταρτη γενεά σύμφωνα με την προφητεία της διαθήκης του Αβραάμ. Ο τυφλός άνθρωπος είναι η τελευταία και τέταρτη γενεά, και οι γονείς του είναι η τρίτη. Κατά την περίοδο εκείνη, το μήνυμα του Ηλία θέτει τις οικογένειες σε περιστάσεις όπου αναγκάζονται να δεχθούν ή να απορρίψουν το μήνυμα της κολυμβήθρας του Σιλωάμ. Ο μωρός και πονηρός βασιλιάς Αχαζ απέρριψε το μήνυμα εκείνης της κολυμβήθρας, αλλά ο τυφλός άνθρωπος το δέχθηκε. Το μήνυμα του Ηλία στον Μαλαχία τίθεται στο πλαίσιο μιας κατάρτας πριν από τη μεγάλη και φοβερή ημέρα του Κυρίου.

Όταν ο Ιησούς διαμόρφωσε τη σκηνή που εξετάζουμε, συμπεριέλαβε στην περίληψη του σκοπού του θαύματος ότι έπρεπε τότε να εργάζεται, διότι θα έλθει καιρός όταν κανείς δεν θα μπορεί να εργάζεται. Το έργο στο οποίο αναφέρθηκε επιτελείται στο φως της ημέρας, και το τέλος του έργου παριστάνεται ως νύχτα. Η αναφορά Του αφορά το κλείσιμο της δοκιμασίας.

Όταν ολοκληρώνει το έργο της κρίσεώς Του, αποθέτει τα ιερατικά Του ενδύματα και ενδύεται τα ενδύματα της εκδικήσεως. Όταν ολοκληρώνει εκείνο το έργο του διαχωρισμού των απολεσμένων από τους σωζομένους, το έργο της σωτηρίας τελειώνει. Η δοκιμαστική περίοδος κλείνει και τότε είναι νύχτα, όταν ουδείς δύναται να εργάζεται. Το μήνυμα του Χριστού δεν ήταν μόνον το μήνυμα προς τη Λαοδικεία προς έναν τυφλό άνθρωπο, αλλά ήταν το μήνυμα του Ηλία τοποθετημένο εντός του πλαισίου της εγγύτητας του κλεισίματος της δοκιμαστικής περιόδου, το οποίο αποτελεί το αγιασμένο κίνητρο του Χριστού να εργάζεται για τη σωτηρία ψυχών.

Πρώτον, ο Χριστός πλησίασε τον τυφλό άνθρωπο, έπειτα ετοίμασε και επέθεσε το κολλύριο, κατόπιν έδωσε οδηγίες για ένα έργο που ο τυφλός άνθρωπος έπρεπε να εκτελέσει ο ίδιος· και εξίσου σημαντικό είναι ότι, καθώς αναλαμβάνει το έργο, η όρασή του αποκαθίσταται. Μόλις αποκτήσει όραση, έχει μεταμορφωθεί από έναν τυφλό Λαοδικέα σε έναν Φιλαδελφέα. Η περίοδος μετασχηματισμού αυτών των δύο εκκλησιών εκπληρώθηκε εξ αρχής από το 1856 έως το 1863.

Εκείνη η περίοδος αντιπροσωπεύει τον διαχωρισμό του σίτου και των ζιζανίων, και την τελική σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι κατόπιν υψώνονται ως λάβαρο. Ο τυφλός άνθρωπος έγινε αμέσως το επίκεντρο της δημόσιας προσοχής—αφού μεταβλήθηκε από Λαοδικέα σε Φιλαδελφέα. Ο τυφλός άνθρωπος είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και ο πονηρός και άφρων βασιλιάς Αχαζ είναι ο προγενέστερος λαός της διαθήκης, ο οποίος εξεμέσθη εκ του στόματος του Κυρίου. Στο ίδιο ακριβώς σημείο της ιστορίας, ο Ιησούς είτε χρησιμοποιεί το σάλιο Του για να χρίσει τον λαό της νέας Του διαθήκης, είτε εκπτύει τον λαό της παλαιάς διαθήκης εκ του στόματός Του.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.

«Η Επερχόμενη Κρίση»

«Με αλάνθαστη ακρίβεια ο Άπειρος τηρεί λογαριασμό με όλα τα έθνη. Ενώ το έλεός Του προσφέρεται με προσκλήσεις σε μετάνοια, ο λογαριασμός αυτός θα παραμένει ανοικτός· όταν όμως φθασθεί κάποιο ορισμένο όριο, το οποίο έχει θέσει ο Θεός, αρχίζει η διακονία της οργής Του. Τότε ο λογαριασμός κλείνεται· η θεία μακροθυμία παύει· δεν υπάρχει πλέον καμία ικεσία για έλεος υπέρ αυτών.»

«Ο προφήτης, ατενίζοντας δια μέσου των αιώνων, είδε τον καιρό μας να παρουσιάζεται ενώπιον της οράσεώς του. Τα έθνη της εποχής αυτής υπήρξαν αποδέκτες άνευ προηγουμένου ελεών. Οι εκλεκτότερες από τις ευλογίες του Ουρανού τους έχουν δοθεί· αλλά εναντίον τους έχουν καταγραφεί αυξημένη υπερηφάνεια, πλεονεξία, ειδωλολατρία, περιφρόνηση προς τον Θεό και ταπεινή αχαριστία. Ταχέως κλείνουν τον λογαριασμό τους με τον Θεό.»

«Πλησιάζουν ταχέως οι ημέρες κατά τις οποίες θα υπάρξουν μεγάλη αμηχανία και σύγχυση στον θρησκευτικό κόσμο. Θα υπάρχουν πολλοί θεοί και πολλοί κύριοι· κάθε άνεμος διδασκαλίας θα πνέει· και ο Σατανάς, περιβεβλημένος με αγγελικές στολές, θα εξαπατούσε, εάν ήταν δυνατόν, αυτούς τους ίδιους τους εκλεκτούς.

«Η καθολική περιφρόνηση που εκτοξεύεται εναντίον της αληθινής ευσέβειας και αγιότητας οδηγεί εκείνους που δεν έχουν ζωντανή σύνδεση με τον Θεό να χάσουν τον σεβασμό τους προς τον νόμο Του. Και καθώς η ασέβεια προς τον θείο νόμο γίνεται περισσότερο έκδηλη, η διαχωριστική γραμμή μεταξύ εκείνων που τον τηρούν και του κόσμου και μιας εκκοσμικευμένης, κοσμοφίλης εκκλησίας θα καταστεί σαφέστερη. Η αγάπη προς τα προστάγματα του Θεού αυξάνεται στη μία τάξη, καθώς η περιφρόνηση προς αυτά αυξάνεται στην άλλη.»

«Ο μέγας ΕΓΩ ΕΙΜΙ δικαιώνει τον νόμον Του. Λαλεί προς εκείνους που τον καθιστούν άκυρον μέσα σε θύελλες, σε πλημμύρες, σε τρικυμίες, σε σεισμούς, σε κινδύνους στην ξηρά και στη θάλασσα. Τώρα είναι ο καιρός ο λαός Του να αποδείξει ότι μένει πιστός στην αρχή.»

«Βρισκόμαστε στο κατώφλι μεγάλων και επιβλητικών γεγονότων. Ο Κύριος είναι πλησίον της θύρας. Πάνω στο Όρος των Ελαιών ο Σωτήρας επανέλαβε τις σκηνές που επρόκειτο να προηγηθούν αυτού του μεγάλου γεγονότος: “Θέλετε ακούσει περί πολέμων και φήμας πολέμων”, είπε. “Διότι θέλει εγερθή έθνος επί έθνος, και βασιλεία επί βασιλείαν· και θέλουσι γείνει πείναι, και λοιμοί, και σεισμοί κατά τόπους. Πάντα δε ταύτα είναι αρχή ωδίνων.” Ενώ αυτές οι προφητείες έλαβαν μερική εκπλήρωση κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, έχουν πιο άμεση εφαρμογή στις έσχατες ημέρες.»

«Ο Ιωάννης και οι άλλοι προφύτες υπήρξαν επίσης μάρτυρες των φοβερών σκηνών που θα λάβουν χώρα ως σημεία της έλευσης του Χριστού. Είδαν στρατεύματα να συγκεντρώνονται για μάχη και τις καρδιές των ανθρώπων να αποκάμουν από φόβο. Είδαν τη γη να μετακινείται από τον τόπο της, τα όρη να μεταφέρονται στο μέσον της θαλάσσης, τα κύματά της να βοούν και να ταρασσονται, και τα όρη να σείονται από το φούσκωμα αυτής. Είδαν τις φιάλες της οργής του Θεού να ανοίγονται, και λοιμό, πείνα και θάνατο να επέρχονται στους κατοίκους της γης.»

«Ήδη το συγκρατούν Πνεύμα του Θεού αποσύρεται από τον κόσμο. Και τυφώνες, θύελλες, καταστροφές στη θάλασσα και στη στεριά, διαδέχονται το ένα το άλλο με ταχεία ακολουθία. Η επιστήμη επιδιώκει να εξηγήσει όλα αυτά. Τα σημεία που πληθαίνουν γύρω μας, και που μαρτυρούν την εγγύς προσέγγιση του Υιού του Θεού, αποδίδονται σε οτιδήποτε άλλο εκτός από την αληθινή αιτία. Οι άνθρωποι δεν μπορούν να διακρίνουν τους αγγέλους-φρουρούς που συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους, ώστε να μη πνεύσουν έως ότου σφραγισθούν οι δούλοι του Θεού· αλλά όταν ο Θεός προστάζει τους αγγέλους του να αφήσουν ελεύθερους τους ανέμους, τότε θα υπάρξει τέτοια σκηνή της εκδικητικής οργής του, που καμία γραφίδα δεν μπορεί να απεικονίσει.»

«Μία κρίσις είναι ακριβώς προ των πυλών· αλλά οι δούλοι του Θεού δεν πρέπει να εμπιστεύονται εις εαυτούς εν αυτή τη μεγάλη ανάγκη. Εις τα οράματα που εδόθησαν εις τον Ησαΐαν, τον Ιεζεκιήλ και τον Ιωάννην, βλέπομεν πόσον στενώς ο ουρανός συνδέεται με τα γεγονότα που εκτυλίσσονται επί της γης. Βλέπομεν την μέριμναν του Θεού διά εκείνους που είναι πιστοί εις Αυτόν. Ο κόσμος δεν είναι άνευ άρχοντος. Το σχέδιον των μελλόντων γεγονότων ευρίσκεται εις τας χείρας του Κυρίου. Η Μεγαλοπρέπεια του ουρανού έχει εν τη ίδια φυλάξει Αυτής την μοίραν των εθνών, καθώς και τα ζητήματα της Εκκλησίας Αυτού.»

«Ο Θεός έχει αποκαλύψει εκείνα που πρόκειται να λάβουν χώρα κατά τις έσχατες ημέρες, ώστε ο λαός Του να είναι προετοιμασμένος να σταθεί απέναντι στις θύελλες της εναντιώσεως και της οργής. Εκείνοι που έχουν προειδοποιηθεί για τα γεγονότα που βρίσκονται ενώπιόν τους δεν πρέπει να κάθονται με ήρεμη αναμονή της επερχόμενης θύελλας, παρηγορώντας τον εαυτό τους με τη σκέψη ότι ο Κύριος θα προστατεύσει τους πιστούς Του κατά την ημέρα της θλίψεως. Οφείλουμε να είμαστε ως άνθρωποι που αναμένουν τον Κύριό τους, όχι με αργόσχολη προσδοκία, αλλά με σπουδαίο έργο, με ακλόνητη πίστη. Τώρα δεν είναι καιρός να επιτρέπουμε στον νου μας να απορροφάται από πράγματα μικρότερης σημασίας.»

«Ενώ οι άνθρωποι κοιμούνται, ο Σατανάς εργάζεται δραστήρια, διευθετώντας τα πράγματα έτσι ώστε ο λαός του Κυρίου να μη λάβει έλεος ούτε δικαιοσύνη. Το κίνημα υπέρ της Κυριακής προχωρεί τώρα μέσα στο σκοτάδι. Οι ηγέτες αποκρύπτουν το αληθινό ζήτημα, και πολλοί από εκείνους που ενώνονται με το κίνημα δεν βλέπουν οι ίδιοι προς τα πού τείνει το υπόγειο ρεύμα. Οι διακηρύξεις του είναι ήπιες και, φαινομενικά, χριστιανικές· αλλά όταν μιλήσει, θα αποκαλύψει το πνεύμα του δράκοντος. Είναι καθήκον μας να πράξουμε ό,τι είναι στη δύναμή μας για να αποτρέψουμε τον απειλούμενο κίνδυνο. Πρέπει να θέσουμε ενώπιον του λαού το πραγματικό επίμαχο ζήτημα, προβάλλοντας έτσι την αποτελεσματικότερη διαμαρτυρία εναντίον μέτρων που περιορίζουν την ελευθερία της συνείδησης. Πρέπει να ερευνούμε τις Γραφές και να είμαστε σε θέση να δίνουμε τον λόγο για την πίστη μας. Λέγει ο προφήτης: “Οι ασεβείς θα πράττουν ασεβώς, και κανείς από τους ασεβείς δεν θα εννοήσει· οι δε συνετοί θα εννοήσουν.”»

«Το σημαντικό μέλλον βρίσκεται ενώπιόν μας. Για να αντιμετωπίσουμε τις δοκιμασίες και τους πειρασμούς του και να εκπληρώσουμε τα καθήκοντά του, θα απαιτηθούν μεγάλη πίστη, ενεργητικότητα και επιμονή. Αλλά μπορούμε να θριαμβεύσουμε ενδόξως· διότι ούτε μία ψυχή που αγρυπνεί, προσεύχεται και πιστεύει δεν θα παγιδευθεί από τα τεχνάσματα του εχθρού. Όλος ο ουρανός ενδιαφέρεται για την ευημερία μας και αναμένει την προσφυγή μας στη σοφία

και στη δύναμή του. Κάθε αντίθετη επιρροή, είτε φανερή είτε μυστική, μπορεί να αποκρουσθεί με επιτυχία, «ουχί διά δυνάμεως, ουδέ διά ισχύος, αλλά διά του Πνεύματός μου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων». Ο Θεός είναι εξίσου πρόθυμος τώρα όπως και στους αρχαίους χρόνους να εργασθεί μέσω ανθρώπινων προσπαθειών και να επιτελέσει μεγάλα πράγματα μέσω ασθενών οργάνων. Δεν θα κερδίσουμε τη νίκη μέσω του πλήθους, αλλά μέσω της πλήρους παράδοσης της ψυχής στον Ιησού. ||

«Τώρα, όσο ακόμη η χάρι παραμένει, όσο ο Ιησούς μεσιτεύει για εμάς, ας επιτελέσουμε πλήρες έργο για την αιωνιότητα.» Southern Watchman, 25 Δεκεμβρίου, 1906.